

I Stilhed.

af N. Fries.
(Fortsat.)

IV.

I gode og trænge Forhold.

Bestemmoderen var begraven, og Johan havde smukt hendes Grav med smukke Blomster og båret den med Taarer; thi han følte sig saa forladt, stent Faderen nu var ganske anderledes mod ham end tidligere. Drengen kunde næppe vente, til han skulde hjemme fra, Huset var fuldstændig øde for ham, siden Bagstuen var bleven tom!

De to sønner blev konfirmerede og velsignede sammen og fik begge som Striktsprog: „I Stilhed og Ro skal eders Strik være“. Et saadant Ord var uforsaaeligt og uden Nytte for Frederik; men Johan bevarede det og gemte det i sit Hjerte.

Frederik begyndte da sin Læretid i Faderhuset, og der var egentlig ikke meget som forandrede i hans Liv, da han jo fra Barndommen af havde taget Del med i Slagtingen, og Faderen lovede ham derfor at gøre Læretiden saa kort som mulig.

Sil Faag forstod han, den Ros maa hvide ham, Kræfter og Behændighed manglede han heller ikke. Mester Eberhard saa ogsaa med Glæde paa ham, naar han med et sikert Greb i ganske kort Tid kunde ordne alt; han havde ogsaa gode Anlæg for Handel og forstod at vurdere Kvalitet saa godt, at han trods sin Mangel paa Erfaring søgte sin Vige.

„Af ham maa der blive noget stort, han vil nok bringe det vidt,“ tænkte Mester Eberhard.

Frederik sluttede sig til Svendene, som ikke kunde afvise Husets Søn, stent han kun var Lærling, og han var altid gode Venner med de lystigste og mest overmodige. Alle Vegne, hvor der om Søndagen gik lystigt til, maatte han være med; paa Danseboden i Byen og Omegnen var han snart hjemme, paa et Møde mere eller mindre som det ham ikke an. Faderen sørgede for, at han altid var velforsynet med Penge.

Liden til, at han havde udlært og skulde rejse, kom, han havde med Langsel imødeset den Tid; thi hvad Livet i hjemmet havde at byde af Glæder og Fornøjelser var i rigt Maal nyt for ham, nu stræbte han efter noget nyt, noget bedre. Derfor vilde han hellere bort, end i den vide Verden, i de store, rige Byer med al deres Pragt og Nidbæf, og han lovede sig selv store Ting deraf.

Hovebøgen var naturligvis, at Faderen gav ham en vespættet Pung med, at han kunde have nok til den første Tid, og det kom det heller ikke til at mangle paa. Afstanden var ingenlunde tung fra Frederiks Side, for paa et Sted havde han et smit Punkt.

Dora var nemlig ogsaa nu voksen og stod just i sin Ungdoms nypigste Blomst. Frederik havde i lang Tid tabt hende af Syn, hendes Fader havde nemlig opgjort sin lille Forretning i Kælderens luge over for og læbt sig selv en Gæstgæst i den fine Del af Byen. Der havde han begyndt en stor Forretning; thi han havde tjent sig en ganske søn Sum Penge i Kælder.

Saa snart Dora var bleven voksen, kom hun ogsaa ud i Verden — der mødtes da de to Barndomsveninder og fandt gensidig Behag i hinanden, begge vare de unge og smukke, kraftige og sunde, fulde af sprubende Livskraft og Afbæfelseslyst.

Paa Frederiks Svørgsmaal, om Dora var bleven sin gamle Tilbeder tro? om hun ikke havde Vist til at gifte sig med en tør Skolelærer? svarede den smukke Pige med en spottende Latier og slog med Ræfken.

Næste Morgen skulde Frederik rejse, og Aftenen i Forvejen havde han sat Dora Stævne. Afstanden var ikke meget rørende og sværere end fra hans Side, tværtimod, han sagde til Dora: „Jeg lægger ingen Tvang paa dig; hvis vi behage hinanden, naar jeg om et Par Aar kommer hjem, ville vi tale sammen. Mor dig imidlertid, og nyd Livet, saa godt du kan, det vil jeg ogsaa gøre.“

Saa drog Frederik ud i den vide Verden. Hvad han havde sat sig for, vilde han ogsaa udføre, han lod sig ikke røkke deraf.

Han kom hos store og dygtige Mestere; thi han forstod sine Sager, og hjemme fra fik han saa mange Penge, han kunde bruge, han kunde strø om sig med dem. Han førte et Liv som tusinde andre, hvis Gud er Bogen og hvis Ende er Forbøvelse.

Vi vilde hellere høre lidt om Johan, der jo nu var paa Vej til at blive Skolelærer. Bestemt, men fornyet med det nybegyndte, begyndte Johan sin Løbbane, idet han kom til en aldre Lærer som Medhjælper i hans store Klasse, hvor han under dennes Opfygt og Anvisning skulde gøre sine første Forsøg i at bibringe smaa Børn Bogstavens og Tallets Hemmeligheder.

En saadan Skolelærers Gerning er kun et trangt Liv. Hvad det hvide angaar, da var der foruden Vølg og Røst ikke Tale om Løn, Koffen var daarlig nok, og Vølgten var et lille Taglammer, der fik sit Lys gennem et lille Tagvindue. Under dette Vindue, hvorover den klare, blaa Himmel hvælvede sig i sin uforslignelige Stønhed og de store Lindetræer i Gaarden bredte deres Ørene, havde Johan anbragt et lille Bord; i de stille Morgentimer, naar alle sov, sad han her, højet over Bøgerne. Vilde han en Gang imellem have det rigtig højtideligt og festligt, tog han Bedstemoderens to Lyfsestager, som han med Faderens Tilladelse foruden hendes Bøger havde faaet som sin Arvepart, frem af sin Kuffert og stillede dem, rigtigmodt uden Lys, paa sit lille Bord. I Stilhed gik da mange Tanter og vemodige Grindringer gennem hans Sjæl, og det var, som han atter hørte Bedstemoderen formane ham til at bide i Taalmodighed og ikke forsage; Gud kunde jo vende alt til det bedste.

Taalmodighed behøvede han ogsaa; thi Læreren Husstru mente, at fri Vølg og Røst kunde han ikke fortjene ved den ringe Undervisning, derfor lagde hun Beslag paa ham i andre Retninger; i sin Fritid maatte han da ubrette samme Arbejde som foruden Gæstgæsternes for Jævel, da de havde overløstet Josva, de vare Brøndebuggere og Vandbærere. Naar der ikke var hugget Brønde eller Vandpanden var tom, fik han haarde Ord og endnu tyndere Smør paa Brø-

det end sæbvanlig, desuden maatte han bugge og passe Børnene og sørge for Foder til Kreaturerne, han maatte luge og løve Ukrudtet bort fra Haven og jævne Muldvarperstubbene paa Markten. Vel syntes Johan ikke om disse Arbejder; men det hjalp ikke, hvor tungt og trykkende det lidt var for ham, han maatte dog seje sig derefter. Deraf tog han dog ikke Skade; thi Guds Børn maa nu en Gang gaa fra „det trænge til det bedre“.

Denne Tid varede et helt Aar, fra Paaften til Paaften, og det var et langt Aar. Om Sommeren var det ikke saa stemt for Johan som i den lange, kolde Vinter. Natteleevn saa vel som Lys fandtes ikke i Taglammeret, hvorfor Medhjælperen maatte opholde sig i Familiens Dagligstue. Der lærte og lærte Børnene, og naar de endelig vare komne til Ro, gav Læreren Husfru sit Hjerte Luft i en overvældende Talestrøm, der som et heftigt Regnbylde faldt over den uhykkelige Johan.

Paa den Maade var der ikke Tale om at arbejde og læse. Johan havde forsøgt at holde Hænderne for sine Øren; men dels var hendes Stemme saa stærk og gennemtrængende, at dette ikke hjalp, dels optog hun det som en personlig Fornærmelse og betydede ham, at saa ung og uerfaren, som han var kunde han lære meget mere ved at høre paa fornøftige Folks Tale end af de gamle Bøger, han dog ikke forstod at Ord af. Dette var ogsaa svært for Johan, men det maatte holdes ud, og han holdt det ud.

Efter Aftaars gjaldt det om at søge en anden Plads; de mange ledige Embeder og Tilbud i Uviserne studerede Johan flittigt. „En dygtig og øvet Medhjælper søges“, stod der i Almindelighed som Overskrift. Men turde han regne sig til de dygtige og øvede? Hans Bestemthed sagde nej; men hans Principal, Læreren, ansørgede ham til at søge, han havde haft mange, der i tre Aar ikke havde ydet saa meget som han i et Aar.

Altsaa tog han Mod til sig, det var kun et ringe, bestemt Embede med 80 Kroner i Penge, fri Vølg og Offer fra Bønderne. Embedet var af Mangel paa Ansøgere før anden Gang opstaaet som ledigt. Han kunde maatte opnaa det; han indgav sin Ansøgning, hvorpaa nogle Uger senere indkom en angfelig Svandig. — Endelig kom Udvælgelsen, som eneste Ansøger var han antaget. De rette vedkommende havde gjort Indsigelse paa Grund af, at Ansøgeren ikke havde naaet den lovbefalende Alder; men Menigheden sagde: „Sællere en Lærer paa sytten Aar end flet ingen“.

Johan var lykkelig, han skulde nu være selvstændig og tjene sine første Penge. Vel var han lidt angfelig til Møde ved at vide, at for Fremtiden var han alene om Gerningen, han havde ingen ældre Lærer at henvende sig til, naar fornødent gjordes, dog baandede han paa Herrens Hjælp i dette Stykke. Barneantallet var kun ringe, de smaa kunde han nok tumle, naar der blot ikke var altfor store Drengene iblandt; thi han selv var og blev lille af Væksi; men ingen kan lægge en Ålen til sin Væksi, end og han befremmer sig derfor. Mester Eberhard var meget glad over, at Johan havde faaet Ansættelse, og mente, at nu kunde han sørge for sig selv, han behøvede jo ikke saa meget.

Johan gjorde naturligvis ingen Indvendinger, stent han godt vidste, at naar han skulde slæde sig for 80 Kr., blev der ikke meget tilovers til Vølg.

Johan tiltraadte Pladsen. Den lille Vølg saa meget ensomt og alene paa fri Mark uden La af Træer eller Buske, der hørte herten Gaard eller Have til, og Huset indholdt foruden Skolestuen kun en lille Dagligstue med faldte Vægge og et tilhørende Soveværelse. Huset var bygget paa den frie Markt for at alle Børnene skulde have lige langt at gaa; thi Vandergaardene og Husene laa i en vidtudstrakt Halvkræft, hvert Hus for sig, som det var Stil og Brug.

I Stolen gik det rigtig godt for Johan, Børnene vare i Grundten ikke urolige, og i Sommertiden kom de store Drengene ikke i Stole. De øvrige hyde kunde han da nok tumle. At lære dem at læse forstod han saa godt som noogen.

Han kunde mange Digte og Vers, som han gentog for dem, indtil de kunde dem, og fortalte Historie kunde han. — Blev de en Gang imellem urolige, legede han ledt med dem paa Markten og tog da atter fat paa Arbejdet.

Men med Fret var det saa sin egen Sag, nogle af Bønderne vare gode og venlige, især naar de havde Børn i Stolen, medens andre næppe undte Skolelæreren noget; thi Øerlighed er en Rod til alt ondt og hufes meget ofte der, hvor Stinker og Pløst i stor Mængde hænge under Loftet, og hvor der næppe er Plads til den rige Høst. Johan stillede ofte store Fordringer; men han maatte altid høre, at det var mærkeligt, hvad Skolelæreren kunde præstere, naar han sad til Bords, man skulde tro, han havde tærstet fra den tidlige Morgen, Skolestuen travede maatte meget. — Det var overhovedet en aabenbar Uret, at Folk, som ingen Børn havde, lige fuldt skulde bære Byrden som de, der havde mange. — Og saa Ensomheden! Naar den lille Vøgnestærne om Eftermiddagen spredtes for alle fire Vindue, var Johan alene, ganske alene, Dag efter Dag bestandig alene. At besøge Embedsbrødre i Kælolaget var for langt og ikke til at tænke paa efter Skoletid, kun om Søndagen var det muligt. Enhver anden havde næppe fundet sig i denne Ensomhed; men Johan vænnede sig snart til at leve sit Liv i Stilhed. Han levede med Søalerne, der omkredsede det ensomme Hus og byggede Bæder under det fremspringende Tag. Han levede med Biene, der søgte Honning paa de vidt udstakte Markers Blomster og Græsarter; han levede med Stjernerne, der hver Aften tændtes paa det store Himmelstfirmament, hvortil han uindredt kunde rette sit Blik. Men han levede ikke alene med det stabile, men med Stærken selv, med sin Fader og Frelser, og han erfarede: „Jeg vil føre dig ud i Ørkenen og der tale ventligt med dig“. Ja, Livet i Stilhed fører i Sandhed stor Velsignelse med sig.

V.

Muntert Liv og stille Arbejde.

Frederik var atter kommen hjem og opførte sig nu, som om hans Høbeby nød en ganske uforkert Væ ved, at han, den vidtberøfste, den verdensberne vilde neblade sig til at tage Ophold inden for dens Mure.

Indbilst var han, naar man saa ham i Butikken, hvor han handlede, som hørte alt han: til og som havde ingen andre noget af sig der. Han hjalp aldrig mere til med noget; men sommandere, befale, det forstod han til Gavn. Hørte man ham fortælle om sine Kæfser, skulde man tro, at han havde været Midtpunktet i de Hovebæder og Byer, hvor han havde opholdt sig, som havde Fyrster og Prinsler af Blodet søgt hans Omgang og Selstak, skulde stille paa Gaden for at tale med ham. Om Søndagen foretog han Ridetur, naturligvis kun paa Race- og Fuld-blødsheste, var han i Wien, var Prateren hans Yndlingspromenade, i Berlin Thiergarten.

Det er egentlig en Stam, at saa megen Størhed og Glans skal gaa til Grund i den hjemlige By, hvorledes skal det forhindres? — De usle Stormogere vide jo ikke det Forhand, hvad det vil sige at leve, at nyde Livet, de mene, at naar de en Gang om Ugen komme sammen i deres Klub og om Søndagen gaa ud med Husfruen og Døtrene, er det Hjørnepunktet af at nyde Livet.

Først maatte Mester Eberhard anstille en stielig Ridehest og saa et flot Kæretøj, Frederik vidste nok, hvorledes det skulde være, Vognen blev forstreden fra Hamburg, men Hesten vilde han selv udsøge; thi det fandte han bedst. Til Ridehest valgte han en rødul Hest, til Kærehest en Skimmel, ogsaa et prægtigt Dyr.

Alle som ved Vinduerne, naar Frederik Eberhard reb gennem Byen, saa fornemt han sidder i Sadeln, hvor let han tøjler det fryge Dyr. Hvad siger den lystelige Fader for saadan en Søn! han er da overmaade stolt af ham! Ikke ganske, Mester Eberhard har ofte været lidt betænkelig over for Sønnens utilladelige Flothed, thi det taget dybt i Pengeposen; han har rigtigmodt ikke gjort Indsigelser derimod, det tør han ikke. Frederik har nemlig sin egen Maade at tage Faderen paa, som om det var noget, der fulgte af sig selv, som om Pengene kun vare en Biting, som om Faderen maatte prise sig lykkelig ved at kunne indfatte denne Perle til Søn i Guld.

Dora modtog Frederik med stor Hjertelighed, hun var moderne og elegant klædt, ja hun forfød at imponere den vidtberøfste Frederik, som den ene Gang efter den anden forstred, at det var ham en Glæde atter at træffe hende, og indbød hende til en Kæretur.

Under megen Latier fortalte Dora, at den lille Skolelærer nemlig havde været i Byen, efter at hun i lang Tid ikke havde set noget til ham; han var især graat, hjemmewævet Tøj og saa saa ejendommelig paa hende, som om han havde noget paa Hjerte, han ikke kunde saa fremført.

„Naturligvis“, afbrød Frederik hende, „han tænker paa at gifte sig,“ og saa lo de begge ad Skolelæreren.

Fra den Dag havde Dora fuldstændig fanget Frederik i sit Net, han vilde egentlig ikke være ved det, men kunde dog heller ikke nægte, at han syntes godt om den muntre, unge Pige.

Derfor kom, at hun fik en betydelig Medgift, og Frederik regnede saaledes: „Naar jeg gifter mig, maa Fader give mig Mesterborgerkab, han kan nu trænge til at hvile. Med mine egne Penge og med min Svigerfaders Tilbud vil jeg saa udbude Forretningen, at vi kunne leve sandttilsiget, det gamle Hus maa omhygges alt maa forandres.“

Dise Planer og Tanter blede snart til Virkelighed, thi Dora havde lignende Tanter og forstod at bedære Frederik, indtil de en Dag præsenterede sig som forlovede.

Mester Eberhard blev ikke adspurg, hans Søn gjorde ham ganske simpelt bekendt med den nu fuldragne og højt glædelige Kænsgering; noget at indvende havde han ikke; thi Dora var smuk og rig og passede i enhver Henseende fremræffelig til hans Frederik.

Men da denne kom frem med sine Planer, at sætte Faderen til Side og selv overtage Regimentet, det for Mester Eberhard saa frøgløst uheldt og af Sønnen foreslaet som noget, der var ganske selvfølgelig, som det til en festlig Scene mellem dem. Faderen var kun 50 Aar og endnu i Besiddelse af sin Randskraft, hvorfor han ikke godvilligt vilde trækte sig tilbage og give alt fra sig.

Men han fik at erfare, at hvem „der saar Væst, høfster Storm“. Frederik var sin Faders Dørmænd. Lige over for Faderens Hestighed forblev han ganske fald, disse alle Hornstugrunde tilbage og forfød at tage Sagen saaledes, at Faderen ved ikke straks erklærede sig for overbunden; men der var da næppe gaet otte Dage, før Bryllupsdagen var fæstet, og alt ordnet efter Frederiks Nuste og Villie.

Brylluppet blev holdt med stor Pragt paa Byens første Hotel; thi Værelserne i Faderhjemmet vare altfor smaa og indskrænkede. Bruden var meget smuk i sin hvide Silkefjole, Brudgommen ikke mindre. Mad og Drikke var der i Overflod. Det eneste mørke Punkt i dette straalende, pragtfulde Vælle var egentlig Skolelæreren, Johan, den smukke Brudgoms grimme Tvillingbrøder, som mærkeligt nok var indbudt til sin Broders Bryllup, og som nu med sine lille, alvorlige Øjne saa paa det muntre Liv. Han talte kun lidt og spiste endna mindre; thi hans Strube var som sammensnæret — han kunde ikke befri sig for de mange Tanter — snart gik de tilbage til Fortiden, snart stod de som lutter Spørgsmaalstegn over Fremtiden.

Blandt de mange lofthare Brudgaver fandtes ogsaa en smukt indbunden Bibel med Guldsnit, den var en Gave fra Johan; han havde købt den for sine Sparepenge og strevet et Striktsprog paa første Side. Da den unge Husfru næste Dag besog Gaverne, fandte hun et flingigt Blik paa Bibelen og Giverens Ravn, smilede ved sig selv og lagde den hen i Stabet, der blev Brudebiblen liggende og blev aldrig Familiebibel.

Den lidet paaagtede Skolelærer vandrede tidlig næste Morgen ud til sin Landsby for at kunne passe sin Skolegerning.

Det var en stille Efteraarsdag, Løvet begyndte at gulnes og falde til Jorden, Fuglene vare dragne bort og deres Sang forstummet, en tæt Taage laa over Landsbyen og vilde ikke en Gang vige for Solen, Markterne vare i Stand til den kommende Vinter, i Luften, næppe synlig gennem Taagen, drog en Flok Træfugle til Syden.

(Sluttes.)

Klokkeslættet.

af J. M. Hansen.

Jeg gif sammen med en Ven henad en af Chicagos Forretningsgader. Jdet vi gif forbi en Urmagerbutik, uden for hvilken der var ophængt en malet Esterligning af et Ur, sagde Venen: „Viferne paa Stiven pege paa Kl. 8.17; det gøre de paa næsten alle saadanne Skilte; det er til Minde om Lincolns Død; det var netop paa det Klokkeslæt, at Præsident Abraham Lincoln blev stude af John Booths d. 14. April 1865.“

Det havde jeg aldrig hørt før; og mine Tanter bevaegede sig ikke blot om det sørgelige Drama, Amerikas ærværdige og høfstedste Præsidents Mord, men med noget andet. Tidens Ur peger i en vis Retning; Viferne der paa pege mod Jesus; de ere stillede paa det Klokkeslæt, da han blev født Julenat i Bethlehem; alle vore Aar og Dage regnes efter den betydningsfulde Stund, da „Dødet blev Kød og Boede iblandt os“, da „et Barn blev os født, en Søn blev os givet“, „Immanuel: Gud med os!“ Vor Tidsregning erklærer Kristus for Tidens Herre og Jordens Herfter, Anno Domino, Herrens Aar, er som Tidens Hylbing af den Højlovedes Søn. Og Guds Børn fer med Glæde i den Retning, Viferne paa Tidens Ur pege og jubler: „Alle mine Tider ere i Herrens Haand!“

Der er et andet Sejrvært, som peger paa et andet vigtigt Optrin: Evangeliet, som viser mod Jesu Dødsstund. Viferne paa Evangelietloften pege mod Frelserens Dødsstund, paa det store Fuldrag, som tonede fra Messias paa Korstræet paa Golgatha. Den adle Lincolns Død var en stor Begivenhed, der faldt sammen med den amerikanske Borgertug og Negerslavernes Frijugelse; men hvor betydningsfuld end dette Slaveris Ophør var, det vinder ind til noget seare lidet i Sammenligning med Kristi Død, under hvilken Satan blev overbunden, og hele Menneskeflægten fik Lov og Ret til at forlade hans Slaveri og Trældom til Frelse og Frelse, og derom drejer Evangeliet sig; dets Grundtone er: Jesus Kristus og ham forskafet, hvorfor ogsaa al sand Fortyhndelse af Evangeliet maa pege paa Golgatha og dreje sig om den korsfæstede Frelser.

En vis Borgfærrer, der havde den Være at modtage Landets Høfsterinde som Gæst paa Slottet, lod Taarnuret standse for beständig til det Øjeblik, Dronningen betraadte Borgens Grund, og dette standse Taarnur med Viferne stedspe pegende paa samme Klokkeslæt, skulde være et stedspe varende Minde om Dronningens Væsp. Den hellige Rabbere er „vor Herres Jesu Mindesfest“, som sig sig skal drage os Jesu Død i Erindring. Rabbere meget mere end et blot Erindringsmaalid; men den ogsaa til Erindring. „Gør dette til min Høfsummesse.“ „Saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk,“ „forlynder Herrens Død indtil han kommer.“ „Al! Kristine maa saaledes kunne glemme deres Herre og Mester! Vor Høfsummesse kan bevare baade det ene og det andet; men o, hvor let har den ved at glemme ham, som aldrig burde glemmes; vi glemme ham, der aldrig glemmer os; Sindet jager omkring paa alle tænkelige og utænkelige Steder; men den lære Frelser ihøfsumsaa sørgeligt godt om Syndens og Verdens uske Ukrudt og Giftpflanter; men „den dygtigste Rose“ forjæmmes, Himlens „Førlemmelige“ fastholdes ikke. Men derfor er Rabberemaalid et Mindesfest, at vi paa nu skulde blive erindrede om vor Frelser og hans evige Kærlighed og saa Minde om hans Død strævet med Blod i vore Hjerte, og „hvor han kommes ret i Hu, hyslevende han er endnu.“

Du maa heller ikke glemme dit eget Livs Urværk; det vil standse paa et eller andet Sted, paa en Tid, som er bestemt i Guds skjulte Raadslutning; og selv om dette Klokkeslæt kan være noget borte, det er dog nær; din Dødsstund kan ikke være langt borte; den Almægtige har talte sine Tæmmer og fæstet Viferne for den Time, da du skal vandre herfra. Og tro ikke, at du eller nogen anden kunne saa Udættelse eller strue Viferne paa Livets Klokke frem. Gæfias fik femten Aar lagt til sit Liv; men du har ingen Løfter om at faa dit forlangt. Naar Døden kommer, maa du med „Enden kommer, ve, og ve! fangne Sjæl, afstødt din Lenke.“ Væred dig til at møde din Gud! Søg Herren, medens han findes!

Liden spinder, Liden rinder,
Liden flyver høfkt bort,
Tag dig vare i din Fare,
Da din Time er saa for!
O, du saar jo i et øide,
Hvor din Død kan faa paa Lur,
Lent paa Evighed i Tide,
Om den ej skal vorde sur! —

Denne Tilværelses Klokke vil ogsaa faa sit sidste Slag en Gang; naar, ved iniet Mennefte; men det er den sidste Tid, vi leve i; og naar Klokkeslættet er naaet efter den evige Guds Tidregning, da skal Menneftens Søn komme med megen Kraft og Høflighed, Overreglens Røst skal høres, Tønerne fra de stærkt lydende Basuner skulle gjalde, og Herren vil komme som Dommer. Kan du da bestaa for ham? Er du i Kristus! Har du Bryllupsklædningen paa, saa du kan komme med til Kongesønnens Bryllup?

Broder og Søfter! „hold dig færdig, ren og værdig“ til denne store Høftidsdag, da vor Frelser skal aabenbæres. „Og dette desto mere i Betragtning af Tiden, da Stunden nu er der, at vi skulle opstaa af Søvne; thi vor Frelser er os nu nærmere, end da vi bleve troende. Natten er fremrykket og Dagen er kommen nær. Derfor lad os aflægge Mørkets Gerninger og iføre Vøfses Vaaben; lad os vandre stikkelige som om Dagen, ikke i Fræbseri og Drukkenhed, ikke i Løfsagtighed og Uterlighed, ikke i Riv og Kvind, men iføre den Herre Jesus Kristus, og plejer ikke Kød til at vætke Begærighederne.“ (Rom. 13, 11—14).

Og den kommer den Time, den kommer,
Den laar ned som en jagende Tru,
Da den strenge, den evige Dommer
Raider for sig al Forberigs Børn;
Aun et Bink, og han sprangor Ruffanen,
Saa det rullende Tog gaar i fæst;
Klot et Sted, blot en Vællen fra Banen,
Og hvert Hjul vil i Afskrubben gaar.